

Sygn. akt V CSK 614/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku S. B.  
przy uczestnictwie M. T. i M. N.  
o uchylenie i zmianę stwierdzenia nabycia spadku po K. R.-T.,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 czerwca 2014 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy  
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.  
z dnia 16 lipca 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawcy S. B. od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 16 lipca 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie SN

z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, niepubl.). Skarżącego obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne.

Skarżący odniósł przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania do potrzeby wykładni art. 669 k.p.c. oraz 679 k.p.c. przez wyjaśnienie pojęcia „osoby uprawnione do wystąpienia z wnioskiem o uchylenie lub zmianę postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku”, jako wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Skarżący przytoczył orzeczenia Sądu Najwyższego w tym zakresie, które jednak nie potwierdzają tezy o podnoszonych rozbieżnościach. Wykładnia powołanych przez skarżącego przepisów była przedmiotem wielu rozstrzygnięć Sądu Najwyższego i jako obecnie jednolita nie wymaga dalszych rozważań (zob. m. in.: postanowienie z dnia 21 października 2011 r., sygn. akt IV CSK 34/11, OSNC Zbiór Dodatkowy nr D/2012, poz. 91, postanowienie z dnia 9 grudnia 2010 r., sygn. akt III CSK 49/10, niepubl., postanowienie z dnia 25 lutego 2010 r., sygn. akt I CSK 361/09, niepubl., postanowienie z dnia 28 stycznia 2009 r., sygn. akt IV CSK 361/08, OSNC Zbiór Dodatkowy nr A/2010, poz. 9, postanowienie z dnia 6 lutego 2008 r., sygn. akt II CSK 433/07, niepubl., postanowienie z dnia 24 października 2001 r., sygn. akt III CKN 366/00, niepubl., postanowienie z dnia 1 czerwca 2000 r., sygn. akt IV CKN 470/00, niepubl.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.